

2022. november 30. szerda – Máté 4,18-22

„Jöjjetek utánam, és én emberek halászává teszek titeket!”

„Azok pedig azonnal elhagyták hálójukat és követték őt.”

Egyik korai közösségi találkozónkon került elő ez a szentírási rész. Elemeztük, beszélgettünk róla. Talán elmondható, hogy azt éreztük, amit az emmauszi tanítványok. Ugye hogy lángolt a szívünk, mikor beszélt?

Az idők távlatából persze egészen másként tűnik ez a történet, hiszen már valljuk, tudni véljük, (reménykedünk,) hogy a názáreti a megtestesült Isten.

60 éves fejjel, nagycsaláddal a hátunk mögött, a történethez így közelítettem: Kicsit felelőtlennek tűnnek ezek a fiatalok, hogy mindent otthagya, munkát, családot, jelen életüket egy pillanat alatt otthagyták és követték egy kezdő tanítót.

Azután eszembe jutott a kommuna-álmaink. Talán nem a realitás, hanem a lelkesedés dominált és e mentén szóttuk azokat. Gyurka bácsi mondata, mely szerint: *„akkor jön el közöttünk az Isten országa, ha hajlandók leszünk egymás bűdös zokniját elviselni”*, máig belém égett.

Az is biztos, ha nem a lelkesedésünkre, hanem a „józan gondolkodásunkra” hallgatunk, nem lettek volna ekkora családok köreinkben sem. A fiatalságot nem a megfontoltság jellemzi, hanem a tűz, a lelkesedés, a szárnyalás. Ez átsegít sok nehézségen.

Elhangzik időnként, hogy fiatalos lelkületű. Úgy képzelem el az ilyen embert, hogy mer válaszolni az új kihívásokra. Mer belevágni új dolgokba, szolgálni az örökkévalót. Meri otthagyni a hálót és követni azt a Jézust, akiben nem a kezdő tanítót, hanem a megtestesült Istent látják.

Andrásnak sem lett külön sorsa, mint Jézusnak. Igaz, speciális keresztet neveztek el róla, de ez nem hiszem, hogy boldogabbá tette.

Ne a kereszt árnyéka jelenjen meg életünkben, hanem a szolgálat. Az, hogy eszközei lehetünk Istennek.

Vágó Laci, Érd